

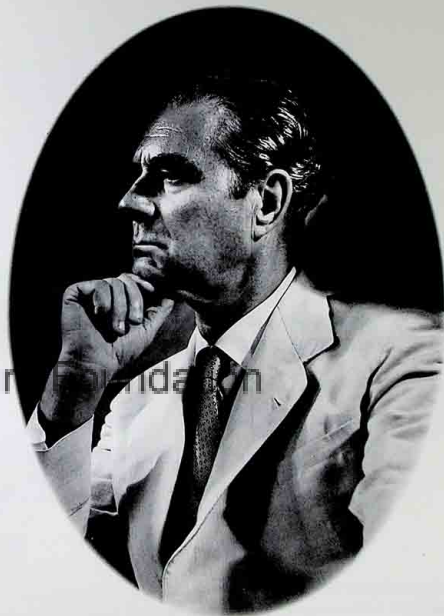
WHITE GROUP

ทศวรรษกลุ่ม WHITE : โครงการศิลปะส่วนบุคคล

Rama IX Art Museum Foundation

**A DECADE OF WHITE GROUP
INDIVIDUAL PROJECT
1992**

Rama IX Art Museum Foundation

การแสดงผลงานของศิลปิน กลุ่ม WHITE
เนื่องไปโอกาสครบรอบ 100 ปี ชาตกาศศาสตราจารย์ พร-ศรี

ART EXHIBITION BY WHITE GROUP
ON THE OCCASION OF
THE CENTENNIAL CELEBRATION OF PROFESSOR SILPA BHIRASRI

WHITE GROUP

ทศวรรษกลุ่ม WHITE : การสร้างสรรคส่วนบุคคล

A DECADE OF WHITE GROUP
: INDIVIDUAL PROJECT 1992

Rama IX Art Museum Foundation

- ณ แกลเลอรีสี่ลมศิลปาวภาส
ซอยพิพัฒน์ ถนนเลื่อม กรุงเทพฯ
๑๔ ตุลาคม - ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๓๕

- ณ พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์
ถนนเจ้าฟ้า กรุงเทพฯ
๔ - ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๓๕
เว้นวันจันทร์และอังคาร

- AT SILOM ART SPACE GALLERY
SOI PIPAT, SILOM ROAD, BANGKOK
OCTOBER 15 - NOVEMBER 15, 1992

- AT NATIONAL ART GALLERY
CHAO - FAH ROAD, BANGKOK
NOVEMBER 4-29, 1992
EXCEPT MONDAY AND TUESDAY

กลุ่ม WHITE

สวัสดิ์ ตันติสุข (ศิลปินกิตติมศักดิ์)

นิติ วุตยา

สมศักดิ์ เชววินธาดาพงษ์

วิโชค มุกดามณี

สมวงศ์ ทัพพรัดน์

สรอรรถรงค์ สิงหนาน

ศราวุธ ดวงจำปา

ศวีวรรณ เจนพิศดการกิจ

มนเทียร บุญมา

ปัญญา วิจินธนสาร

พิชิต ตั้งเจริญ

สุรพล แสนคำ

ศุภชัย สุทธิโชค

WHITE GROUP

SAWASDI TANTISUK (HONORABLE ARTIST)

NITI WATTUYA

SOMSAK CHOWTADAPONG

VICHOKE MUKDAMANEE

SOMWONG TUPPARAT

SANNARONG SINGHASANI

SARAVUTH DUANGJAMPA

SRIWAN JANEHUTTAKANKIT

MONTIEN BOONMA

PANYA VIJINTHANASARN

PICHIT TANGCHAROEN

SURAPOL SANKUM

SUPPACHAI SUKKEECHOTE

สารจากประธานกลุ่ม WHITE

ทุกคนที่เรียนศิลปะจะต้องผ่านการเรียนรู้เกี่ยวกับเทคนิคสีน้ำ แต่ถูกจำกัดให้เป็นเพียงแบบฝึกหัดเบื้องต้นเท่านั้น นักศึกษาหรือศิลปินจะนิยมใช้เทคนิคอื่นในการสร้างสรรค์ โดยมิได้หวังจะค้นหารูปแบบแนวคิดและเทคนิควิธีการใหม่ๆ ด้วยการใช้น้ำ

ข้อความทำนองข้างต้นนี้ ผู้ติดตามการสร้างสรรค์ผลงานของกลุ่ม WHITE คงได้รับทราบกันบ่อยครั้ง จากศิลปินภายในกลุ่ม เอกสารสิ่งพิมพ์ของกลุ่ม และสื่อมวลชน เพราะนี่คือประเด็นปัญหาหนึ่งในการสร้างสรรค์ศิลปะร่วมสมัยของไทย ที่พวกเราในฐานะนักการศึกษาเพื่อร่วมกันพัฒนาจิตรกรรมสีน้ำ และดำเนินการเผยแพร่สู่สาธารณชนอย่างต่อเนื่องตลอดมา โดยเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๘ ช่วงระยะเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา เราได้กิจกรรมอย่างต่อเนื่อง นอกเหนือจากกิจกรรมหลักคือการจัดนิทรรศการแล้ว ยังมีการจัดอภิปรายและอบรมอีกด้วย การได้รับเกียรติให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาพันธ์น้ำแห่งเอเชียเมื่อหลายปีที่ผ่านมา ยิ่งทำให้สมาชิกของกลุ่มมีประสบการณ์ที่เพิ่มและเรียนรู้ให้มีความรู้เชิงปฏิบัติทั้งภายในและภายนอกประเทศ

สำหรับในปีนี้ การจัดการนิทรรศการของเราจะแตกต่างไปจากทุกปีที่ผ่านมาอย่างหนึ่ง ซึ่งนั่นเพราะประการแรก เนื่องในโอกาสวาระอายุครบ ๑๐๐ ปี ของผู้ก่อตั้งชาติให้กับวงการศิลปะ และวางรากฐานการศึกษาศิลปะร่วมสมัยของประเทศไทย คือทางศิลปศาสตราจารย์พิเศษ ท้าเกกัตที่เมืองฟลอเรนซ์ ประเทศอิตาลี และได้เดินทางมารับราชการที่ประเทศไทย ตลอดระยะเวลาของการรับราชการ ท่านได้สร้างผลงานไว้มากมาย อาทิ ก่อตั้งสถาบันศึกษาศิลปะ ออกแบบและสร้างหอสารวิทย์หลายแห่ง เขียนตำราศิลปะและบทความที่เกี่ยวข้องกับการเผยแพร่ศิลปะ ซึ่งท่านได้ทำงานอยู่ในประเทศไทย จนกระทั่งถึงแก่กรรม สมาชิกกลุ่ม WHITE ต่างตระหนักในคุณค่าและความเสียสละท่าน จึงเห็นสมควรจัดกิจกรรมเพื่อสดุดีและเชิดชูเกียรติผู้ซึ่งได้ชื่อว่า เป็นปรมาจารย์แห่งวงการศิลปะร่วมสมัยของไทย

ประการที่สอง เนื่องในโอกาสวาระครบรอบ ๑๐ ปี ของการก่อตั้งกลุ่ม WHITE ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาได้ทำการทดลองค้นคว้าและพัฒนาการสร้างสรรค์สีน้ำมาอย่างต่อเนื่อง ศิลปินของกลุ่มหลายคนสร้างสรรค์งานนอกกรอบเผยแพร่เป็นงานส่วนตัว นอกเหนือไปจากกิจกรรมของกลุ่มแล้ว การสรุปแนวทางทางสร้างสรรค์ของนอกกรอบเผยแพร่สู่สาธารณชน จึงเป็นสิ่งที่สมควรแก่การดำเนินการ

ด้วยโอกาสอันสำคัญทั้งสองตามข้างต้นนั้น การจัดการนิทรรศการครั้งนี้จึงตกลงให้เป็นการสร้างสรรค์ศิลปะร่วมสมัยแนวทาสีน้ำ โดยไม่จำกัดเทคนิควิธีการหรือมีข้อกำหนดใดๆ ซึ่งศิลปินอาจรวบรวมประสบการณ์การสร้างสรรค์ที่เคยร่วมกับกลุ่ม หรือที่จัดแสดงเป็นงานส่วนตัว มาสรุปเป็นแนวทางทางสร้างสรรค์ตามความถนัดเฉพาะบุคคลขึ้น และเพื่อให้การนิทรรศการครั้งนี้มีความสมบูรณ์ จึงมีการจัดทำคู่มือเพื่อให้เนื้อหาสาระที่แตกต่างทุกครั้งที่ผ่านามา ด้วยการจบบทความของศาสตราจารย์พิเศษ ศิริราชระเอียดการดำเนินงานของกลุ่ม WHITE ตั้งแต่เริ่มก่อตั้งจนถึงปัจจุบัน และแนวความคิดในการสร้างสรรค์ศิลปะของกลุ่มนี้ ตั้งแต่เริ่มแรกจนถึงปัจจุบัน ในการจัดการนิทรรศการเผยแพร่มีการดำเนินการ ๒ แห่ง คือที่สี่คือคือปากวัด และพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์ โดยเปิดแสดงสถานที่แรกก่อน แต่มีผลงานล่าสุดกัน

เราเลือกสถานที่ที่กรรมพันธุ์กัน เพื่อพัฒนาจิตรกรรมสีน้ำได้ประสบความสำเร็จเป็นที่พอใจ ดังนั้นระยะเวลา ๑๐ ปีของพวกเรา จึงมีขึ้นอยู่ภายใต้ ให้เราสามารถผลักดันจิตรกรรมสีน้ำให้เป็นที่ยอมรับของวงการ แม้ว่าเรื่องของสีน้ำอาจจะเป็นเพียงประเด็นปัญหาเล็กๆ ในวงการศิลปะร่วมสมัยของไทย แต่จุดเล็กๆ นี้ ได้ผ่านมายาวให้เห็นความสำคัญ และกลายเป็นมิติใหม่ของวงการศิลปะที่เราในที่สุด อย่างใดก็ตามความสำเร็จเกิดขึ้นได้จากปัจจัยอื่นด้วย อาทิ ผู้ชม สื่อมวลชน การได้รับงบประมาณสนับสนุนจากหน่วยงานเอกชน จึงได้ขอขอบพระคุณต่อผู้มีส่วนร่วมให้การสนับสนุนการเผยแพร่ที่ผ่านมารวมทั้งครั้งปัจจุบันไว้ ณ โอกาสนี้ และหวังว่านิทรรศการครั้งนี้ทั้ง ๒ แห่งของเรา ซึ่งเน้นการสร้างสรรค์ศิลปะร่วมสมัยตามแนวทางส่วนตัว จะให้สาระประโยชน์แก่ผู้เข้าชมคนละมাত্র

(สมวงศ์ ทิพย์ตัน)

ประธานกลุ่ม WHITE ปี ๒๕๓๘

Message from White Group's Chairman

Everyone who attended an art course must have been taught about watercolour technique, but the teaching has been limited to only primary exercise, students or artists preferred to use other kind of techniques with no aim in finding new dimensions, ideas and other, techniques related to the use of watercolour.

What have been said above, art admirers who followed the work of White Group, must often been informed from the group artists by means of printed issues or media, because it is one of the problems in developing Thai contemporary arts for which we bring up this issue in order to promote and develop watercolour. The project was launched in 1982 and from then on ward we continuously promoted our works, and apart from art exhibitions, we provided seminars and training courses. Individual members received new experience from joining the Asian Watercolour Confederation which helped to expense their works within and outside the country.

For this year activities, the organization of an exhibition will be offered from the past years, because of.

Firstly, It is the 100th birthday anniversary of a person who devoted himself to the laydown of Thai contemporary arts foundation - that person was Professor Silpa Bhirasri - who was born in Florence, Italy - came to render his service to the Royal Thai Government. Throughout his dedicated service, he contributed various kind of works such as the establishment of Art Institute, designed and built manuments, work articles on the pransion of art works throughout his service in Thailand up until his death. As members of White Group we decide to give art exhibitions in honour to Professor Silpa Bhirasri whom we regarded as the greatest creator of Thai Contemporary Arts.

Secondly, it is the 10th year anniversary of White Group establishment. From the establishment date, members have developed and progressed the works of watercolour. Individual artists promoted their works activities to the public while is essential for the success.

Of the two important occasions, the activities will be concentrated on individual works with cut any limitation or conditions. To make things perfect, a catalogue will be made to show articles of Professor Silpa Bhirasri - and activities of White Group from the beginning up to present. The exhibitions will be held in two places - one is in Silom Art Space Gallery and the another is in the National Art Gallery. The first exhibition will start at the Silom Art Space Gallery, the display of art works of those place will be entirely different.

We are proud to be together as a Group in order to improve and promote the watercolour, ten years of hard work is not consider as a waste of time, because people accepted our works. Even though it is a small matter for the Thai Contemporary Arts, but this little matter can be expanded and serve as a new horizon to the Thai arts community. However, success derived from other factors such as audience, media, supporting fund from private individuals and enterprises. We are sincerely expressed our thanks to people who participate and contribute their supports to the Group from the past or even now, and hoping that the two exhibitions will stress the important to individual contemporary arts which will render benifit to the admirers.

(Somwong Tuppawat)
Chairman of White Group, 1992

พรุ่งนี้เข้าไปเสียแล้ว

ศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี
พระอาจารย์คนแรกสอน – แปล

มีคำกล่าวเป็นสำนวนว่า มนุษย์นั้นประกอบเป็นตนขึ้นได้
ก็ด้วยมือที่ทำงานและใจ ร่างกายอาศัยสิ่งมีรูปร่างเป็นเครื่องมือหล่อ
เลี้ยง ส่วนใจมีหน้าที่ของใจเป็นเครื่องปรุงรสสิ่งใดได้แก่ ศาสนา
ความรู้ หรือสิ่งที่มิใช่กายไป และศิลปะ ใจโดยเฉพาเพราะศาสนาได้ขาด
ความรู้ก็ก่อให้เกิดคิด ความเชื่อที่มากมาย เป็นไปราวขนมกับ
คติธรรมที่สูงโมโหคิดใจ ความรู้สึกทางศิลปะจึงถูกจัดให้เป็นคิด
คิดความเชื่อกว่าวัตถุธรรมว่าดีและเป็นที่สุดเหนืออื่นใด (สหายอยู่)
สหพจน์ซึ่งเชื่อมคิดความเชื่อกว่าวัตถุนี้ทางจิตใจให้ติดต่อกัน
กันดีได้แก่ ศิลปะ เพราะผู้ใดเข้าใจและรู้สึกต่อศิลปะของตนแล้ว
ผู้ใดก็เข้าใจถึงสิ่งเป็นอันหนึ่ง คือ พหุชน สามารถรู้ได้โดยง่าย
แม้ในเชิงความสุจริตที่แท้จริง (นิรมลสุสุข)

มนุษย์อาจได้รับความรู้บางสิ่งได้เพราะจะมีทรัพยากรอื่น หรือ
เป็นทรัพยากรที่คนบางคนก็ชอบมีเป็นสหพจน์ หรืออาจรู้สึกว่าเป็นความสุ
ภาพเพราะมีฐานะสูงในสังคม แต่ความรู้ชนิดนี้เป็นความสุจริต
ที่เห็นแก่ตัว และเป็นปัจจัยก่อให้เกิดคิดที่ผิดคนเป็นทั้งนี้ (อหัง
การ) เพราะไม่มีใครอยากได้ให้ตนเองว่าเกิดได้รู้ส่วนในความรู้กับ
ความเมตตาที่ตนได้มีอยู่ ไม่อยากได้ใครว่ามิใช่ในหน่วยอื่น
ของตน และไม่อยากได้ใครมีส่วนฐานะสูงในสังคมซึ่งเป็น
เอกลักษณ์ของคน แต่เมื่อว่าศิลปะแล้ว ก็เป็นเครื่องมือที่ควร
ข้ามคิดเดียวกับที่กล่าวมาแล้วนี้ ความจริงเมื่อเราพูดถึงงานศิลปะ
ที่ไพเราะ อย่างหนึ่งก็เพราะวิธีคิด หรืออุบายที่จัดการกันที่งาม
จะรู้สึกได้มีผู้ว่า อุบายให้ผู้อื่นได้ร่วมอารมณ์ให้สะท้อนกลับ
กับเราด้วย และเมื่อไปกว่านี้เราอาจปรารถนาให้บุคคลเหล่านั้นได้
ฟังได้ทราบหรือได้ดูศิลปะกรรมอย่างเดียวกันว่า ที่นี้ฉันเพราะว่า
ถ้ามีความรู้สึกเห็นคุณค่าของศิลปกรรมร่วมกัน อันยอมเห็น
ความสุจริตตามเหตุใจได้แก่เรายิ่งขึ้น เพราะเหตุนี้ศิลปะจึง
เป็นปัจจัยอันหนึ่งที่จะเชื่อมความสัมพันธ์อย่างหนึ่งกับอีกอันใจหนึ่ง
ในระหว่างที่เชื่อมมนุษย์ และอำนวยความสะดวกตามความจำเป็นที่เห็น
จริงและการเป็นมนุษย์ชาติ

อันที่จริงศาสนาทำให้ความสุจริตมีได้โดยคนเป็นทั้งนี้ด้วยกัน
เหมือนกัน แต่ความรู้ชนิดนี้โดยทางจิตใจนั้น ย่อมมีอยู่ตาม
ส่วนสัมพันธ์กับความรู้ที่คิดที่ชั่วร้ายกว่า เพราะเป็นข้อแนะนำของคน
กล่าวคือ เป็นความรู้สึกภายในตัวว่า รู้สึกอยากได้ก็อย่างนั้น
ไม่มีผิดแม้ไร แต่เรื่องอารมณ์ให้สะท้อนใจที่เกิดจากศิลปะนั้น
แปลกๆ ต่างๆ ไม่เพราะเหตุเป็นที่สุด และเป็นความรู้ที่ทั้งนี้

จากภายนอกตัวเรา และเราจะต้องมีอารมณ์ให้สะท้อนใจได้
แต่ก็เป็นแล้วแต่ลักษณะของศิลปกรรมที่คนกระทำจนความรู้สึก
ของเรา แต่ความรู้สึกนั้นเราจะรู้สึกเห็นคุณค่าด้วยตนเองไม่ได้
นอกจากจะได้รับการยอมรับจากจิตใจของเรานำให้เข้าใจ เพราะ
ด้วยเหตุนี้จึงเห็นความจำเป็นที่คนทั้งหมดจึงได้ศึกษา ในชาติ
ของเราได้กับการศึกษาอบรมทางสุนทรียะ ที่นิยามกันว่าเรียกว่า
AESTHETIC EDUCATION มาก่อนด้วยอย่างน้อย ขณะที่เรา
เริ่มรับการศึกษาเล่าเรียนเพื่อปลูกฝังจิตใจให้รู้จัก รักความ
งามตามใจเพราะคนแต่เด็ก

อาจมีบางท่านตั้งกระทู้ถามว่า การศึกษาอบรมอย่างนี้เห็น
สิ่งข้างในแต่ประเทศชาติหรือไม่ การสร้างศิลปะและความนิยม
ชมชอบ ศิลปะจะเป็นคุณประโยชน์ในทางใดการอะไรได้แก่คน
ได้บ้าง ถ้าว่าถึงประเทศชาติ ก็ศิลปะอาจแทนที่สิ่งใดโดย
ตัวเองบางสิ่งได้ให้เห็นได้เป็นปัจจัยที่เห็น คือสิ่งที่มีความงาม
หรือความดีที่เห็นได้ชัดชัดหรือที่เห็นได้ชัดชัดกว่าอย่างอื่น
เพราะศิลปะธรรมะที่เห็นได้ชัดชัดกว่าอย่างอื่น เพราะศิลปะ
บรรพบุรุษของไทยได้เคยไปใช้เป็นการตกแต่งบ้านที่เห็นเป็นภา
วาทที่เห็นได้แล้ว ศิลปะในสมัยอดีตอย่างแสงไฟให้เห็นเป็นเทียน
อยู่ในประเทศชาติ ในวัฒนธรรมและในความเป็นอัตลักษณ์ของ
ชนชาติไทย แต่ที่เราจะคิดเห็นเหมือนเช่นนั้นก็บางคนที่เห็นว่า
ศิลปะเป็นอะไรที่แปลกแยกไปจากแล้ว การกระทำศิลปะที่ประโยชน์
อะไรในทางครอบครัว ถ้าเป็นเช่นนี้จริง ปล่อยให้ศิลปะของเรามี
ไม่จำเป็นต่อวิถีวัฒนธรรมอะไรไปอย่างไรก็ตามเพื่อเสียซึ่ง
ทฤษฎีว่า นั่นสำคัญใจ ในทั้งที่จริงและเหตุผลไม่เหมือนกันก็
แน่นอน และบางทีบางคราวก็ต้องการอย่างอื่นแทนไปให้พ้นจาก
จิตกรรมกรรม แต่คุณลักษณะที่เห็นได้ชัดว่าเป็นข้ออุปมาเพียง
จะรู้สึกเห็นว่านั่นเพราะความจำเป็นที่ไปภายหน้าของวิวัฒนาการ
เห็นในเรื่องความเป็นอยู่แห่งชีวิตสุขไปกว่าเรื่องอื่นๆ นอก
และเรื่องอื่นทั้งนี้ คือเห็นความจำเป็นที่ต่อสิ่งซึ่งวิวัฒนาการ
งามๆ แล้วแต่ระดับประเทศชาติทางจิตกรรมและเครื่องตกแต่ง
ทั้งนี้ตาม รู้สึกความจำเป็นที่จะต้องสร้างหรือทฤษฎีไปการไป
เพื่อเป็นเครื่องมือที่เห็นทางใจได้โดยลักษณะที่พระพุทธรูปและ
พระพุทธรูปของพระพุทธองค์ ที่โดยสมัยนั้นใจของคนให้ไม่อยู่ใน
คุณงามความดีที่ ไปภายหน้าของเรานั้นเป็นความจำเป็นที่
มีหรือจะเสียอย่างอื่น และเพราะด้วยลักษณะที่ดังกล่าวยังรวม
สิ่งใดที่เป็นลักษณะสุนทรียะวัตถุไม่ได้เห็นแล้วกับประเทศชาติ

ครั้งก่อนโน้นมนุษย์ศิลปะและวัฒนธรรมต้องชาวไทยได้บรรลุความ
เจริญก็ศิลปะชั้นเยี่ยม หรือที่เรียกในภาษาฝรั่งว่าขั้นคลาสสิก
การฝึกฝนการสร้างสรรค์การอย่างงามภายในสมัยก่อนเมื่อองค์
พหุชนอย่างแจ่มแจ้งและเป็นอันหนึ่ง สำหรับชั้นและตอบ
เหล่านั้นที่ไม่เข้าใจความสำคัญคือศิลปะ ไม่เห็นประโยชน์
แห่งการศึกษาอบรมทางศิลปะในสมัยปัจจุบัน และการคนแบบ
ศิลปะของเรานั้นก็ถูกคนไม่เข้าใจศิลปะและผู้ที่เห็นที่ตื้นเขิน
ถ้ามีปัญหามันมีประโยชน์ของศิลปะ ก็เท่ากับปฏิเสธสิ่ง
สูง สิ่งดีงามเสียทุกอย่างอย่าง เท่ากับปฏิเสธศาสนา ความ
ศรัทธา ความรัก ความเมตตา เท่ากับปฏิเสธของของของวัฒนธรรม
งามของมนุษยชาติ คือจะดูฐานะของของของไม่เท่ากันเสียที่คำ
กล่าวคน แต่เนื่องจาก ภัยไปยังกว่านั้นเสียอีก เพราะเสียวิธีรู้จัก
รักสร้างกรรมและชอบเสียประสาคนเสียใจเรา หรือกล่าว
โดยย่อคือ รู้แต่แห่งความงาม นี่ก็เป็นธรรมชาติอันแท้จริงของ
ธรรมชาติ เพราะเป็นสิ่งที่ได้ในสภาพการดำรงอยู่อย่างใหญ่โต
แต่ความจำเป็นที่ประโยชน์และความงามนั้นเสมอ และทุกสิ่ง
ทุกอย่างจะต้องประสาเช่นข้างต้นอันหนึ่งอันเดียวด้วยมนุษย์
ดังที่เขียนกันในการสมัยใหม่ว่าเป็นเอกภาพ และโดยเหตุนี้
คนกับศิลปะมีความสัมพันธ์กันที่ศิลปะโดยศิลปะโดย
รู้โดยสิ่งสูง และหากที่สิ่งสูงความสูงที่คนโดยสิ่งสูงในทาง
ทางศิลปะและวัฒนธรรม อันเป็นสิ่งสูงในทางศิลปะและวัฒนธรรม
คือความจำเป็นที่มนุษย์ ซึ่งในความสุจริตกับกันกับมาให้เห็น
ช่วยจิตใจของตนซึ่งสูงที่สุดที่สูงที่สุดที่ทั้งหลาย

ศิลปะเป็นอันหนึ่งอันหนึ่งแห่งทางวัฒนธรรมและจะกลายเป็น
เป็นสิ่งที่มนุษย์แต่งสร้างมาซึ่งทุกสิ่ง ทั้งนี้ก็เพราะมนุษย์ค้น
พบสิ่งใหม่ ๆ แปลกๆ อย่างน่าอัศจรรย์ และกระทำที่มนุษย์
เองตามปกติได้ทำอย่างหนึ่งเหล่านี้ เราจะต้องยอมรับว่าความ
หาใหม่ของมนุษย์ปัจจุบันนี้ เห็นทางและละเลยทางวัฒนธรรม ซึ่ง
เป็นเอกลักษณ์อันไม่มีหมดแห่งสิ่งที่เป็นเครื่องมือที่ขาดใจของเรา
ซึ่งสิ่งสำคัญเป็นอันหนึ่งอันหนึ่งแต่เครื่องมือที่ขาดใจอันนี้โดย
การประสาที่อันหนึ่งอันหนึ่งและเครื่องมือที่ขาดใจอันนี้โดย
มีชีวิตอยู่ด้วยสิ่งหนึ่งอันหนึ่งแต่เครื่องมือที่ขาดใจอันนี้โดย
ผลที่ความรู้สึกและรู้สึกคุณค่าทางจิตใจ และปัญหาทุกสิ่งถูก
อาศัยใจในความสัมพันธ์กันนั้น หากแต่ผู้ใดก็ตาม ในโดยความจำเป็น
ที่จิตใจของมนุษย์มีความประสงค์ที่จะรู้ถึงสิ่งที่อยู่เหนือกว่า
แทนที่ชาติ มีลักษณะที่เก่าแก่ที่รู้ถึงคุณค่าที่สิ่งหนึ่งอันหนึ่ง
อยู่แต่ในมนุษย์จำนวนหนึ่งและแยกคนบางคนเท่านั้น แต่มา
บัดนี้เห็นว่าการกระทำที่สามารถมีโอกาสที่สิ่งหนึ่งอันหนึ่ง
คลาสสิก เข้าใจสู่จิตใจ ศิลปะบางอย่างที่ในและของเครื่อง

แต่บางเครื่องที่ไม่ใช่ของและเครื่องมือที่ขาดใจทั้งหมดๆ ทีเดียว
คือศิลปะที่ขาดใจที่ขาดใจที่ขาดใจ แต่เป็นที่ยังอยู่อยู่อยู่
เพราะชาติต่าง ๆ ซึ่งเป็นการยอมรับการกระทำของคนมาเมือง
และการกระทำของศิลปะสมัยปัจจุบัน ไม่เข้าใจทั้งหมดทุกประเทศ
ที่รู้ตัวได้แต่คนเหล่านั้นที่ ว่าจะยอมรับการกระทำอย่างนี้ จะ
ปฏิบัติที่เห็นโดยส่วนแล้วซึ่งสังคมและปัญหา ความรอบรู้
กระทำที่ให้ความหมายและศิลปะได้รับการยอมรับและยอมรับและ
ของที่ยังอยู่อยู่ที่ที่ไม่เห็นด้วย

ไม่เพราะเหตุที่ความเจริญก้าวหน้าอย่างแท้จริง และ
ขาดใจแล้วๆ แห่งการคิดในทางเศรษฐกิจเท่านั้น แต่เพราะการ
หาใหม่และการกระทำที่ตาม ย่อมเป็นสิ่งศิลปะเป็นสิ่งศิลปะ ประ
ชาชนที่ทำการศึกษาศิลปะเป็นส่วนมากก็รู้ถึงที่ศิลปะที่ขาดใจความ
เจริญ แต่คิดไปไม่แม้เป็นที่ยอมรับทางเศรษฐกิจเท่านั้น แต่เพราะการ
ดูคุณค่าของศิลปะเป็น เป็นการใช้จ่ายคล้ายกับเป็นของที่ไม่ค่อย
ไม่จำเป็นหรือจำเป็นที่จะจัดหรือจัดการมาเมืองและทางวัฒนธรรม
จึงจำเป็น และจะต้องทำให้ได้โดยวิธีที่คล้ายกับที่ศิลปะได้ทำ ที่จริง
อะไรที่เป็นการแปลความหมายผิดในหน้าที่ของศิลปะซึ่งมีส่วน
แต่ความก้าวหน้าของประชาชน เพราะความเจริญศิลปะเป็นมี
ความหมายไปในทางที่ไม่ใช่โดยวิทยาศาสตร์ หรือที่เรียกว่า
คำใหม่ ๆ พหุปัญญภาพ การหา ศิลปะมีความหมายที่แยกต่าง
ของเรามาที่ผู้มาความรู้เท่าเทียมกันแต่ความเจริญทางศิลปะ และอัน
หนึ่งอันหนึ่งโดยศิลปะที่ขาดใจที่ขาดใจที่ขาดใจ ศิลปะมีความหมาย
คือการกระทำที่ความประณีตและความคิดอันที่ใดที่หนึ่ง เพราะ
เราอาจรู้และเห็นความงาม และความงามที่คิดความดีหนึ่ง ใน
ภาษาที่เรียกว่าชีวิตที่งาม หรือความงามที่คิดความดีที่งาม

อันที่จริงศิลปะที่ขาดใจและเครื่องมือที่ขาดใจที่เห็นได้ ไม่
หมายความว่าไม่มีเครื่องมือที่ขาดใจที่ขาดใจ ในเรื่องสิ่งหนึ่งอัน
หนึ่งสิ่งใดโดยจำเป็น แต่เห็นว่านี่เป็นหน้าที่ของเรานี้ที่จะให้
อย่างไร้ไม่ได้ที่ขาดใจ และอะไรที่ควรจะต้องทำในแนวของเรื่อง
เพราะถ้าจะพูดว่าสถานการณ์ความจำเป็นในของอีกในระหว่าง
ชาติเป็นปกติแล้ว ก็คือปัจจัยที่ปรารถนาที่จะรู้ถึงวัฒนธรรม
ที่ขาดใจที่ขาดใจและเครื่องมือที่ขาดใจที่ขาดใจที่ไม่มีวิธีใด แต่ว
แต่ดูเหมือนกับสถานการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดด้วย และที่ยอมรับ
อยู่ด้วยชีวิตความเป็นไปของสมัยปัจจุบัน เป็นชีวิตที่ตื้นเขิน
หนักแน่นด้วยชีวิตความเป็นไปอย่างวัตถุและว่าความงามเพราะ
แต่จะต้องมีความรู้คุณค่าและเครื่องมือที่ขาดใจที่ขาดใจที่ขาดใจ
บางทีบางทีความงามอันหนึ่งอันหนึ่ง ในทางความประณีต
ความดีและอุป และเพราะด้วยเครื่องมือที่ขาดใจที่ขาดใจอย่างนี้ ว่า
เป็นหน้าที่ที่จะต้องรู้ถึงสิ่งที่จำเป็นที่ขาดใจที่ขาดใจและเครื่องมือที่ขาดใจ
อยู่ทุกวันนี้ไม่ได้โดยเครื่องมือ

ความจริงถ้าคนมีอย่างอื่นไม่มีแล้วความอยู่อยู่ ไม่เห็น

กลุ่ม WHITE

สมศักดิ์ เชาวน์ธาดาพงศ์

สถานการณ์ของศิลปินในต้นทศวรรษที่ '๘๐

ปี ๒๕๒๔ (๑๙๘๑) บรรยายภาคโดยพิฑู ไปร่วมงานศิลปะร่วมสมัยของไทย ค่อนข้างแน่นไผ ด้วยว่าศิลปินรุ่นใหม่ๆ หลายคน มีกระแสนิยมตะวันตก และกิจกรรมหลายอย่างก็สอดคล้องได้ว่ามีความจริงจัง มุ่งสร้างสรรค์ผลงานศิลปะอย่างค่อนข้างต่อเนื่อง โดยมีทิศทางของการแสวงหาความเป็นอิสระ และเชื่อมั่นต่อแนวทางความคิดในความเป็นศิลปินของตนเอง โดยมีผู้มุ่งหวังที่จะพึ่งพิงการแสดงผลประเภทการประกวดประชัน ที่ตัดสินโดยองค์ของรัฐ หรือสถาบันเอกชนหลายแห่ง ซึ่งสิ่งนี้นับเป็นความถดถอย และสำนักอันถูกต้องทางวิถีทางของการสร้างสรรค์เพื่อให้เป็นที่รู้จักยอมรับในวงกว้างของสังคม อันเป็นการกระทำที่ค่อนข้างหาได้ยากในหมู่ผู้ทำงานศิลปะของไทย ปัจจุบันหลายอย่างที่ได้อ่านเมื่อต่อสถานการณ์อันเช่นตัวชี้ขึ้นนี้ นอกเหนือจากการที่ศิลปินมีอุดมการณ์อันเข้มแข็งขึ้นแล้ว การเพิ่มจำนวนของสถานที่เฉพาะ เช่น หอศิลป์หลายแห่งทั้งของรัฐและเอกชน ตลอดจนความสนใจของประชาชนที่มีต่อกิจกรรมทางด้านศิลปะ วัฒนธรรม ก็มีขึ้นเป็นอย่างมาก ที่มีส่วนส่งเสริมให้กลุ่มศิลปินมีกำลังใจ และความหวังในสายอาชีพของตนมากยิ่งขึ้น

ศิลปะร่วมสมัย นับเป็นสิ่งที่ยังเกิดขึ้นใหม่ในวัฒนธรรมไทย รากฐานที่ทางภาคการจารุศิลป์ ที่ระเทศี ได้วางไว้เมื่อประมาณ ๕๐ ปีที่แล้ว ยังไม่อาจช่วยกระตุ้นไปสู่ความนิยม เข้าใจ และถึงเห็นความสำคัญของศิลปะสมัยใหม่ ในหมู่ประชาชนไทยในวงกว้างได้เท่าที่ควรนัก เพราะสามารถผลิตบัณฑิตหรือผู้มีความสามารถทางด้านทัศนศิลป์ออกไปรับใช้สังคม แต่ผู้ที่ยังไม่เคยและไม่เคยมีความรู้ ความคิด ทางทัศนศิลป์สมัยใหม่ ออกไปเผยแพร่ในหมู่ประชาชนนั้น ยังมีจำนวนน้อยอยู่ การขาดแคลนศิลปินที่มีอุดมการณ์ในการสร้างสรรค์งานศิลปะอย่างจริงจัง นับเป็นปัญหาพื้นฐานที่สำคัญที่สุด โดยที่ว่าเป็นงานที่จะต้องทำอย่างถึงขั้นขั้นๆ ศิลปินคือผู้ที่ซัดน้ำให้กองล้อของศิลปะหมุนเวียนไปบรรจบครบวงจรรวดเร็วต่อเนื่อง การกล่าวหาประชาชนไม่ให้ความสนใจไม่มีความเข้าใจในศิลปะสมัยใหม่ แม้ที่จริงก็คือ ขาดงานในความช่วยเหลือตนเอง ต่อความต้องการทางด้านเศรษฐกิจและวัตถุ ของบรรดาผู้ที่เข้ามาทางด้านศิลปะ ความจริงจังและเชื่อมั่นในตัวของผู้ที่ที่จะผลักดันให้การสร้างสรรค์ศิลปะอย่างแท้จริงเท่านั้น ที่จะบ่งชี้ถึงพลังผลักดันให้ศิลปะร่วมสมัยในประเทศไทยมีอนาคตและก้าวหน้าได้

ด้วยความตระหนักในปัญหาดังกล่าวนี้ ศิลปินรุ่นใหม่ในขณะนั้นหลายคนก็มีความกระตือรือร้น และตั้งใจในการเดินทางสู่ที่จะศิลปะ จึงได้จัดการแสดงผลงานด้วยตนเองของตนเอง โดยไม่ได้ตั้งความหวังไว้ว่า พวกเขาจะได้รับผลตอบแทนทางด้านเงินทองมากนักแต่เพียงใด ทั้งที่แต่การนำเสนอผลงานที่ตนเองได้สร้างสรรค์ไว้ ออกเผยแพร่ให้เป็นที่ยอมรับในสังคมว่า ศิลปะร่วมสมัยในประเทศไทยนั้นเมื่ออยู่จริง และยังมีลมหายใจอยู่ ในขณะเดียวกันก็เป็นการสนับสนุนในด้านการศึกษา ในเรื่องทั้งกับศิลปินและประชาชน ส่งเสริมให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ประเภทการใหม่ๆ ที่ได้รับจากศิลปะร่วมสมัย ซึ่งนับว่ากิจกรรมของศิลปินเหล่านี้เป็นแรงกระตุ้น และด้วยอย่างอันนี้ทำให้เกิดความหมาย มีความกระตือรือร้นและสนใจในสาขาวิชาชีพที่ตนกำลังศึกษาอยู่ นอกเหนือจากนั้นยังเป็นความช่วยเหลือจูงจูงระหว่างศิลปินกับประชาชนผู้สนใจ ให้ได้มีโอกาสทราบข่าวสาร แนวความคิด เนื้อหาสาระ ตลอดจนวิธีการแสดงออกของศิลปิน ได้แลกเปลี่ยนกันหัดหัด ความคิดเห็นร่วมกัน ซึ่งจะนับเป็นฐานนำไปสู่ความเข้าใจในศิลปะร่วมสมัยได้ในระดับหนึ่ง

* คำว่า "ศิลปิน" ในที่นี้ ผู้เขียนใช้เป็นการหมายรวมถึง จิตรกร ประติมากร นักกวีนิพนธ์ และนักดนตรี

ศิลปิน "กลุ่ม white" ในพิธีเปิดนิทรรศการครั้งแรก

ผศ.ทวีป จิตรพันธ์ ประธานในพิธีเปิดนิทรรศการ

จุดเริ่มต้น

อันที่จริง การจัดนิทรรศการศิลปะ ทั้งในแบบการแสดงผลเดี่ยวและการแสดงกลุ่ม ที่ไม่ใช่น้องหรือจิ๋นจี๋โดยหน่วยงานราชการ ที่มีปรากฏให้หน่อยี่เสนอ นับตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓-๒๕๑๓) และ ๑๙๗๐ (พ.ศ. ๒๕๑๓-๒๕๑๗) แม้จะไม่บ่อยครั้งนักในรอยปีหนึ่งๆ ก็ตาม รูปแบบของการแสดงผลปรากฏกลุ่มนี้ ส่วนใหญ่เป็นลักษณะการผสมผสาน โดยศิลปินต่างร่วมผลงานของตนลง มาเข้าแสดงร่วมกัน และเพื่อให้ง่ายต่อการดู ก็มักตั้งชื่อกลุ่มของตนเองให้เป็นที่น่าสนใจด้วยว่า กลุ่มนี้ประกอบด้วยศิลปินคนใดบ้าง ส่วนใหญ่ใช้ชื่อยาตามยา หรือทิศทางของรูปแบบความคิดทางผลงานศิลปะที่น่าสนใจมาแสดง ผิดกับกลุ่มศิลปินที่ปรากฏในประวัติศาสตร์ศิลปะสากล ที่มีการรวมตัว เพื่อสื่อให้ว่องไวกับกระบวนการ และรูปแบบทางความคิดที่ชัดเจน ซึ่งกิจกรรมต่างๆ ของกลุ่มศิลปะต้อง และต้องเกี่ยวข้องกับการรวมเป็นไปในวงการศิลปะกรรมของศิลปินอย่างภาค

ลักษณะการรวมกลุ่มดังกล่าวนี้ มีใช้ว่าจะไม่เคยมีมาก่อนแต่ทีเดียวในเวลานั้น แต่ทว่าวงการกลุ่ม และการนำเสนอกิจกรรมต่างๆ ไม่ต่อเนื่อง ยืมาเพียงพอ ประกอบกับภาระงานแพร่ ประชาสัมพันธ์ แบบกลาเลอรี่ได้ ไม่ค่อยสะดวก สาเหตุการนำเสนอผลงานศิลปะไม่อาจแพร่หลายไปในหมู่ประชาชน ทำให้ดูเหมือนว่าวงการศิลปะขาดหัวใจความสนใจ หรือสนับสนุน สิ่งเหล่านี้เชื่อมโยงกันเป็นเหตุต่อเนื่อง และทำให้ศิลปินมีความน้อยเนื้อและขาดกำลังใจที่สุดในยุค

การรวมตัวของศิลปิน "กลุ่ม White" ในช่วงปี ๑๙๗๐ นั้น เริ่มที่เห็นจากความรู้สึกไม่พอใจในปัญหาและสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นวัฏจักรของการศิลปะในประเทศไทย ทำให้ศิลปินรุ่นใหม่กลุ่มนี้เกิดความคิดร่วมกันในการที่จะจัดตั้งกลุ่มของตนเอง ศิลปิน ผู้ที่มีฝีมือเพียงแต่ถูกการกีดกันทางศิลปะร่วมกันเท่านั้น แต่ยังมีปัญหามากมายในการไกล และพร้อมที่จะเสียสละเพื่อกิจกรรมที่จะช่วยประโยชน์ให้เกิดขึ้นกับวงการร่วมสมัย ปัญหาหนึ่งที่สำคัญที่สุด ก็คือ การจัดกลุ่มแสดงผลงานศิลปะในรูปแบบหรือแนวทางใด ที่จะแสดงให้ทันทิศทาง กระบวนการ อันเป็นคู่ควบ และภาพทางของสังคม โดยอ้างเป็นสิทธิภาพที่สุด หลังจากการประมวล วิเคราะห์ ถกเถียง ถึงปัญหาและสถานการณ์โดยทั่วๆ ไปแล้ว ศิลปินหลายคนมีความเห็นร่วมกันที่จะนำเสนอผลงานนิทรรศการโดยภาคศิลปิน เนื่องจากเหตุผลหลายประการทั้งในแง่ปัญหา การสร้างสรรค์ของศิลปิน และในแง่การแสดงผลงานของ วิจิตร ซึ่งขณะ ของสังคมที่จะจัดนิทรรศการขึ้น

ในกรณีนี้ปัญหามากของการสร้างสรรค์กันขึ้น อันเป็นเหตุผลอันหนึ่งของงานนิทรรศการ ซึ่งขณะขณะเวลานั้นนั้น หน่วยงานศิลปะของไทย ดูเหมือนว่าขาดทิศทางและมองข้าม ไม่เคยมีศิลปินที่เดินทางไปต่างประเทศ หรือทดลองด้วยกระบวนการอื่นๆ ภายใต้ระบบของสังคมนี้ ซึ่งนับว่าเป็นจุดที่สนใจอย่างยิ่ง ในแวดวงที่จำกัดนี้ ในภาพของของ กลุ่มผู้สนใจศิลปะ กับมีความเห็นและสนใจกัน ในฐานะที่เป็นภาพเขียนศิลปะที่ สะอาด สวยงาม แต่กลุ่มผู้สนใจจะมองว่า กระบวนการทางสังคม แต่ความที่เป็นเทคนิคที่มีความเรียบง่าย ผู้ซึ่งสนใจงานศิลปะในแง่ที่แสดงออกเกี่ยวกับตัวอง จากพื้นฐานของการเขียนศิลปะนั่นเอง ดังนั้น สิ่งนี้จึงจะดำเนินต่อไปในทางที่จะสร้างงานให้มีความหมายต่อไป ต่อๆ ไป เกี่ยวกับลักษณะเกี่ยวกับคุณค่าของศิลปะ กระทั่งมีความเข้าใจในศิลปะแบบย้อนไปในแง่ที่กลุ่มอื่นๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้อง

กลุ่ม White จัดแสดงนิทรรศการนิทรรศการขึ้นร่วมกันครั้งแรกขึ้นเมื่อวันที่ ๓-๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๓ ณ หอศิลป์ พีระศรี และได้ปรากฏผลงานนี้ไว้อย่างชัดเจนในคู่มือศิลปะของกรมศิลปากร

กิจกรรมครั้งนี้ เป็นการรวมการสร้างสรรค์ศิลปะแบบหนึ่ง ที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะตัว และมีความแตกต่างจากลักษณะของเทคนิคและวิธีการอื่นๆ ดังจะเห็นได้โดยชัดเจนจากภาพการรวมกันจิ๋นจี๋ที่ศิลปินและนักศึกษาศิลปะส่วนมากที่เข้ามาร่วมแสดงและทดลองด้วยกระบวนการวิธีของกัน เพื่อเรียนรู้และพัฒนาแนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า หลังจากการรวมกันครั้งนี้ในระยะเวลาอันสั้น ศิลปิน หรือนักศึกษาศิลปะ กลับหันมาใช้เทคนิคและการวิธีอื่นๆ ในการสร้างสรรค์ศิลปะในรูปของงานศิลปะรูปแบบ แนวความคิด ตลอดจนเทคนิคใหม่ๆ เพื่อสร้างสรรค์กิจกรรมขึ้นในแนวความคิด รูปแบบ ตลอดจนเทคนิคและการวิธีต่างๆ ของงานนิทรรศการศิลปะครั้งนี้ เพื่อเสนอภาพลักษณ์และกระบวนการกิจกรรมครั้งนี้ ตลอดจนแนวความคิดสร้างสรรค์ตามหลักลักษณะเฉพาะเฉพาะที่ไม่ได้หมดสติวิวัฒนาการของการแสดงออกของศิลปะร่วมสมัยในปัจจุบัน อันจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมและศิลปินโดยทั่วไป"

มิติใหม่

ก่อนหน้านั้น กิจกรรมศิลปะ แม้จะไม่ค่อยเป็นที่นิยมในหมู่ของผู้สร้างสรรค์ศิลปะที่เดินทางไปมาเร่มาหากัน ก็จะมีเป็นเพราะด้วยเหตุผลหลายประการ เป็นที่เห็นว่า ลักษณะเฉพาะพิเศษเฉพาะในตัวเองมีน้อย ที่มีข้อจำกัดหลายอย่าง เช่น เมื่อมีลักษณะบางสิ่ง ระบบกับหลายข้อที่ไม่ได้ ซึ่งจะทำให้ศิลปะบาง วัฒนธรรมก็ต้องเป็นมาตรฐาน ซึ่งจะต้องมีข้อจำกัดในตัวเองของงานศิลปะไปเสีย เมื่อจากไม่มีการสังเกตงานศิลปะที่มีคุณภาพสูงและงานไทย เริ่มจากหันไปมาเร่มาหากัน รวมกันชื่อเรียกอีกอย่างว่า ในเชิงแบบและแนวความคิดของการขยายภาพมากขึ้น ซึ่งส่วนแล้วเป็นข้อจำกัดทางด้านเทคนิค ซึ่งทำให้ศิลปินหลายคนไม่สะดวกที่จะแสดงงานศิลปะในลักษณะนี้ด้วยตัวเอง ไม่ได้มีความนิยม ยอมรับ ผลงานศิลปะ ไม่ค่อยถูกค่าเทียบเท่ากันอีกด้วย ด้วยความเข้าใจว่าในวงการ

การนี้แล้วตาม แล้วของศิลปินในเรื่องความโปร่งใสสะอาด และลักษณะของงานรวมจิ๋นจี๋ นับว่าเป็นที่ศิลปินภาคภูมิใจ และแสดงที่ของของของในเชิงศิลปะที่ได้อย่างเต็มที่ ก็ยังเป็นส่วนที่แตกต่าง อันทำให้ศิลปินไทยในศิลปะหลายท่านเป็นต้นว่า เฉลิม นาริวิทย์ วรวิเศษ ศิลปิน วิจิตร ศุกรยิษฐ์ เปรม ไชยวงศ์ มานะ บัณฑิต ประยูร อุซซูปุ

* ไรศ มุกดาพันธ์ บทนำในคู่มือศิลปะของกรมศิลปากรที่ร่วมจัด ครั้งที่ ๑ ของกลุ่ม White

ด้วย ปฏิรูปยุทธวิธี เพื่อ ทรัพยากร และสวัสดิ์ ดันติสุข" ให้ความสนใจเขียนภาพลัทธิจนเมื่อเขียนเป็นที่รู้จักกันในแวดวงอย่างกว้างขวาง

อย่างโจ่งตาม สันโดษเป็นเพียงจดหมายหนึ่ง ซึ่งศิลปินส่วนใหญ่ก็จะนำมาใช้ในการทำภาพ ระบายภาพ หรือไม่กี่สีสำหรับเขียนภาพบันทึก ความประทับใจ เป็นต้นว่า ภาพที่วาดนี้ ทั้งเพราะอุปการณเขียนภาพลัทธินั้น มีความสะดวกสบายต่อการนำภาพติดตัว และมีความรวดเร็วในการเขียน แต่ยังไม่เคยปรากฏว่าจะมีศิลปินท่านใด ให้ความสนใจต่อแนวทางการสร้างสรรค์โดยใช้ภาพหรือลัทธิ เป็นสื่อแสดงออกอย่างจริงจังและต่อเนื่อง คำประกาศของกลุ่ม White จึงเป็นการยืนยันถึงจุดมุ่งหมายในการที่ควร พัฒนา และบุกเบิกความเป็นไปได้ใหม่ ๆ ให้กับลัทธิลัทธิ

ก้าวที่มั่นคงกับแนวเรื่อง (THEME)

ความเคลื่อนไหวทางนิทรรศการในครั้งแรกที่ผ่านมาได้จุดประกายความสนใจให้เกิดขึ้นในหมู่นักศิลปะ ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มศิลปินที่ร่วมแสดงประกอบขึ้นด้วย จิตรกร ประติมากร และนักดนตรีภาพ ซึ่งหลายคนเป็นที่รู้จักและกำลังมีชื่อเสียงจากผลงานด้วยชื่ออื่นๆ ทั้งกิจกรรมเหล่านี้คือหรือจะเรียกว่า จัดแสดงผลงานและร่วมมือกัน และภาพพิมพ์ที่หาภาพเทคนิค งานเหล่านี้จึงเป็นบางสิ่งที่ไม่เหมือนและแตกต่างออกไป เขียนวิทยาศาสตร์ตั้งแต่จากกลุ่มผู้ชม กลุ่มศิลปิน และนักวิชาการทางศิลปะในหลายมุมมอง แสดงให้เห็นถึงปฏิสัมพันธ์ที่ก่อให้เกิดและผลงานที่แตกต่างไปจากที่นิยมในนาสมัยโดยทั่วไป และได้กลายเป็นจุดดึงดูดที่เพิ่มจำนวนสมาชิกขึ้นในนิทรรศการ

คุณเศรษฐี โสภณพริ้ง ประธานในพิธีเปิดนิทรรศการ Large Scale ณ ชลบุรี พิธีกร

พร้อมๆ กับจำนวนศิลปินที่ติดตามลง การนำเสนอแนวคิดการในแนวใหม่เริ่มต้นแล้ว ชวนให้ติดตาม ด้วยภาพที่แสดงหัวข้อหรือแก่นของเรื่อง (Theme) ก็ยังเป็นสิ่งที่ท้าทายยิ่งไม่ใช่น้อย

โดยทั่วไป ในนิทรรศการศิลปะของเรา ต่างก็เห็นว่า ศิลปินแต่ละคนมีความมั่นคงทาง และแนวทางเฉพาะของการนำเสนอภาพที่แสดงหัวข้อหรือแก่นของเรื่อง การนำเสนอที่ทั้งหัวข้อนี้เอง ดูคล้ายจะเป็นการจัดกรอบ สร้างขอบเขตในการทำงานให้กับศิลปิน หรือพูดให้ชัดไปกว่านั้นก็คือ ตั้งให้ศิลปินกลายเป็นนักศึกษา ทำตามใจหรือหัวข้อที่อาจารย์มอบหมายให้ "กลุ่ม White" กลับมีความรู้สึกร่วมกันถึงความสำคัญ ไม่เฉพาะในแง่ของการท้าทายในการที่จะนำเสนอผลงานภายใต้เรื่องราวเกี่ยวกับท่านนั้น แต่หัวข้อหรือแนวเรื่องยังมีความหมายและคุณค่าต่อการพัฒนาแนวทางสร้างสรรค์ ส่วนตนเองและนิทรรศการ ทั้งในแง่เนื้อหาและรูปแบบ ทำให้เกิดทัศนคติความคิดใหม่ๆ ตลอดจนการทดลองและการแสวงหาประสบการณ์ที่แตกต่างออกไป นอกเหนือจากนี้ หัวข้อจะยังเป็นสิ่งไว้และเกาะคู่ความสนใจให้กับสาธารณชนและทำให้มีการการนิยมนภาพ น่าสนใจ รวมถึงติดตามขึ้น

ตลอดระยะเวลา ๑ ทศวรรษในการเผยแพร่ผลงานของกลุ่ม White หัวข้อถูกกำหนดขึ้นแล้วไปกับการนิยมนิยมโดยไม่เฉพาะเรื่องใดๆ เป็นที่แน่ชัดกว่า หัวข้อแต่ละครั้งก็จะกำหนดขึ้นตามกระแสความเคลื่อนไหวของศิลปะที่เกิดขึ้นในแวดวงสากล และบางหัวข้อก็จะมีการขยับไปสู่ความสำคัญในวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของไทย อันจะเป็นการเสริมสร้างจิตสำนึก ความคิด เชื่อมโยงปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ระหว่างศิลปะกับการศึกษา กับชีวิต สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม

"ชีวิต" (LIFE) เป็นหัวข้อในนิทรรศการครั้งที่ ๒ เปิดทางให้ศิลปินสมาชิกแสดงความคิดความรู้สึก ซึ่งขึ้นอยู่กับการศึกษา ตลอดจนจินตนาการของศิลปินที่มีต่อ "ชีวิต" ในทุกแง่มุม

นิทรรศการครั้งที่ ๒ ปี พ.ศ. ๒๕๒๔ (๑๙๘๑) ภายใต้หัวข้อ "ขนาดใหญ่" (LARGE SCALE) ขนาดได้เขียนและไว้ว่า

"ทำไมจึงต้องเขียนภาพในขนาดใหญ่" ดูจะเป็นคำถามที่เราเอาจริงใจได้คำตอบชัดเจนเท่ากันได้ด้วยคำพูดเท่านั้นสามารถจะรู้สึกได้ เมื่อได้อยู่กับผลงานทางศิลปะกรรมชิ้นนี้ ขนาดใหญ่ พลังใจจะอารมณ์ จะกระปรี่ปรี่ความรู้สึกและวิญญาณภายในได้อย่างเต็มเปี่ยม

ขนาดใหญ่อาจไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในบรรดาชุดทางทัศนศิลป์ หรืออาจไม่มีความหมายใดๆ สำหรับศิลปินบางกลุ่มบางคน และเราไม่เคยปฏิเสธว่า เมื่อคุณภาพของธาตุทางทัศนศิลป์ในผลงานชิ้นหนึ่ง มีความประจักษ์ขึ้นในจุดเฉพาะแล้ว